

Arrest

nr. 48 334 van 21 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DASGUTA loco mr. T. VAN GESTEL, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 juni 2008 het Rijk binnen en diende op 16 juli 2008 een asielaanvraag in. Op 3 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ugandese en de Rwandese nationaliteit te hebben. U bent geboren te Rubaga, Kampala (Uganda) op 25 augustus 1973. Uw ouders zijn beiden van Rwandese origine. U bent geboren en getogen in Uganda. Na de Rwandese genocide van 1994 ging u naar Rwanda op zoek naar uw roots. U liet zich registreren en verkreeg de Rwandese nationaliteit. U bleef niet lang in Rwanda gezien de toestand daar op dat moment. U huwde met Peter Mugabo, een soldaat in het Ugandese

leger. Jullie kregen samen een zoon. Nadat hij verdween ontvluchtte u in 2001 het land. U ging naar het Verenigd Koninkrijk waar u een asielpprocedure startte. In 2006 werd u na een negatief antwoord van de asielinstanties aldaar gedwongen teruggeleid naar Uganda. Bij uw aankomst in Uganda werd u overgeleverd aan de mensen van de intelligentiediensten van Uganda, met name de 'CMI' (U wist niet waar deze afkorting voor stond). Zij verdachten u ervan spion te zijn voor de Rwandese regering. Gedurende achttien maanden werd u op verschillende lokaties gevangen gehouden. U werd geslagen, verkracht en mishandeld. Begin 2007 slaagde u erin te ontsnappen toen de bewakers dronken in slaap gevallen waren. U ging naar uw vriendin Anette bij wie u onderdook. U bleef een tweetal weken bij Anette thuis. U leerde er twee mannen kennen. Zij beloofden u een job in België. In juni 2008 verliet u samen met hen Uganda. Uiteindelijk dwongen de twee mannen u zich te prostitueren. Na een drietal weken slaagde u erin te ontsnappen. Op 16 juli 2008 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, noch ten opzichte van Uganda, noch ten opzichte van Rwanda.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de reden voor uw vervolging door de Ugandese autoriteiten weinig geloofwaardig zijn. U stelde problemen te hebben gehad met de autoriteiten na uw gedwongen terugkeer naar Uganda vanuit het Verenigd Koninkrijk in mei 2006. U vertelde dat u ervan verdacht werd spion te zijn voor de Rwandese regering (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 9 juli 2009, hierna CGVS, p.4). Toen u op het Commissariaat-generaal echter gevraagd werd hoe het kwam dat u hiervan verdacht werd zei u dat dit kwam doordat u bij uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk uw Rwandese en uw Ugandese identiteitskaart bij u had (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Even later, tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal, stelde u echter dat u deze identiteitskaarten niet terugkreeg voor uw vertrek uit het Verenigd Koninkrijk (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Hetgeen zou willen zeggen dat u de kaarten toch niet bij had op het ogenblik dat u terugkeerde naar Uganda. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat u ervan verdacht zou worden een spion te zijn voor Rwanda louter omdat u de dubbele nationaliteit hebt. Toen u vervolgens door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of er nog enige andere aanwijzing of enig ander concreet element was waarom ze u ervan zouden verdenken spion te zijn voor Rwanda, zei u geen enkel idee te hebben waarom ze u hiervan verdachten en waarom een normale vrouw als uzelf dit overkwam (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U stelde bovendien slechts één keer enkele dagen in Rwanda geweest te zijn vlak na de genocide en er nooit gewoond te hebben (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-5). De kans dat dit tot de verdenking geleid zou hebben is quasi nihil daar u pas in mei 2006 van spionage verdacht werd (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Verder kan uit uw verklaringen nergens enige reden afgeleid worden waarom u er door de Ugandese regering van verdacht zou worden spion te zijn voor de Rwanda.

Bovendien komt uit uw verklaringen naar voor dat er in de loop van 2008 zonder enige problemen voor u een uittreksel uit uw geboorteakte en een paspoort op uw naam verkregen werd van de Ugandese autoriteiten (zie verhoorverslag CGVS, pp.3-7),hetgeen de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de Ugandese autoriteiten verder ondermijnt.

Verder haalde u voor het Commissariaat-generaal geen enkele 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan ten opzichte van Rwanda. U stelde zelfs nooit in Rwanda gewoond te hebben en er kort na de genocide slechts één keer enkele dagen geweest te zijn (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-5).

U legde op het Commissariaat-generaal uw **geboorteakte** (uitgegeven op 13 augustus 2008 te Kampala) en een **medisch attest** (dd. 13 juli 2009) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit wordt immers niet in twijfel getrokken. Met betrekking tot het medisch attest dient, zonder enige afbreuk te willen doen aan de ernst van uw letsels en uw littekens, opgemerkt te worden dat het document geen uitsluitel brengt over de manier waarop en de omstandigheden waarin u de vernoemde letsels en littekens opliep. Uw bewering dat u deze littekens opliep toen u na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk door mensen van de intelligentiediensten werd mishandeld (zie verhoorverslag CGVS, p.4) kan in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen (cf. supra) in elk geval worden betwijfeld. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient "VERZOEKSCHRIFT HOUDENDE DE SCHORSING EN DE NIETIGVERKLARING VAN DE TENUITVOERLEGGING" in tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In beroepen ingesteld tegen uitspraken van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming treedt de Raad op, op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster meent "dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending is van art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling".

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij geviséerd werd door de Oegandese inlichtingendiensten, zij zou omwille van haar dubbele nationaliteit en eerder verblijf in Europa ervan verdacht worden een spion te zijn voor de Rwandese regering. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeksters verklaringen vaag, tegenstrijdig en ongeloofwaardig voorkomen, wat de geloofwaardigheid van haar asielmotieven onderuit haalt.

4.2. Verzoekster legt een geboorteakte voor en licht toe dat "De geboorteakte werd opgevraagd door verzoeker toen zij zich al in België bevond, dit via een vriendin in Oeganda. Dit werd gedaan op vraag van de raadsman van verzoeker teneinde over een identiteitsbewijs te bezitten in de regularisatie- en asielprocedures. Mocht verzoeker geen identiteitsbewijs hebben gehad, dan zou het CGVS hierin zeker ook een negatief element zien. Nu verzoeker alle moeite heeft gedaan om toch over enkele identiteitsdocumenten te beschikken, wordt dit afgestraft door het CGVS".

4.2.1. Voor zover verzoekster beweert zowel de Rwandese als de Oegandese nationaliteit te bezitten, en hierop haar asielaanvraag steunt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat ze haar dubbele nationaliteit aantoont. De door verzoekster neergelegde originele Oegandese geboorteakte, samengenomen met de fotokopieën van haar Oegandese paspoort die zijn toegevoegd door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk aan haar asieldossier, kan haar Oegandese nationaliteit staven.

4.2.2. Verzoekster beweert ook de Rwandese nationaliteit te bezitten maar legt hiervan geen stukken neer. Verzoekster verklaarde enerzijds dat *"In het UK had ik een ID-kaart van Uganda en één van Rwanda en die gaven ze me niet terug"* (gehoorverslag CGVS, 9.07.2009, p.5) doch anderzijds dat ze na haar repatriëring door de Britten in 2006 er in Oeganda net van verdacht werd te spioneren voor Rwanda omdat *"bij mijn terugkeer naar Uganda had ik mijn ID-kaart van Rwanda en die van Uganda bij me"* (gehoorverslag CGVS, 9.07.2009, p.4). Volgens het asiëldossier van het Verenigd Koninkrijk legde verzoekster noch een Rwandese noch een Oegandese identiteitskaart neer, enkel een toenmalig geldig Oegandees paspoort. Verzoeksters verklaringen omtrent een Rwandese nationaliteit komen louter verzonnen voor. Ze legt niet uit hoe en waar ze op een onbekend ogenblik *"na de oorlog, ik weet het jaar niet meer"* (CGVS-verhoor p. 5), op basis van haar loutere beweringen een etnisch Rwandese vader te hebben de Rwandese nationaliteit kon verkrijgen te meer nu ze zelf geboren en getogen is in Oeganda. Gevraagd ter terechtzitting waarom ze ook de Rwandese nationaliteit zou hebben, verklaart ze *"geen dubbele nationaliteit"* te hebben, enkel *"één nationaliteit, de Oegandese"* nationaliteit. Verzoekster ontkent ter terechtzitting aldus de basis van haar asielaanvraag. Immers nu ze niet de Rwandese nationaliteit heeft kan ze evenmin een Rwandese identiteitskaart hebben en aldus evenmin op basis hiervan - na overigens een jarenlang verblijf in Europa - als spion worden beschouwd. Verzoekster steunt zich op louter verzonnen beweringen.

4.3. Volledigheidshalve dient tevens te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen inzake haar vader en moeder die beiden de Rwandese nationaliteit zouden hebben (*"hadden ze [ouders] de Rwandese nationaliteit? Ja ze leefden er lang."* (CGVS-verhoor p. 2)). Ter terechtzitting ontkent verzoekster dit opnieuw en verklaart dat haar beide ouders de Oegandese nationaliteit hebben. Wanneer ter terechtzitting gevraagd wordt naar haar moeder die volgens haar verklaringen (zie asiëldossier van het Verenigd Koninkrijk) in Tanzania geboren is, verklaart verzoekster dat haar moeder de Tanzaniaanse nationaliteit heeft. Verzoeksters verklaringen zijn een opeenvolging van onverzoenbare beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht. Zo is evenmin aannemelijk dat verzoekster enerzijds stelt gehuwd te zijn (zie visum dossier, asiëldossier Verenigd Koninkrijk), terwijl ze dit ontkent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ter terechtzitting. Het is niet aannemelijk dat verzoekster over eenvoudige feiten onverzoenbare verklaringen aflegt. Dit ondermijnt haar gehele geloofwaardigheid.

4.3.1. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster illegaal diende te reizen nu ze een origineel paspoort op haar eigen naam en met haar foto had en ze zelf een visum op de Franse ambassade (verslag DVZ, p. 2 en 3) aanvroeg en verkreeg. Haar beweringen over haar reisweg bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *"Twee mannen regelde dat voor me"*, *"weet verder niets meer van dat paspoort"*, *"alleen is het paspoort niet echt van mij, ik vroeg het zelf niet aan"* (gehoorverslag CGVS, 09.07.2009, p.7) zijn dan ook ongerijmd, alsook de aanvankelijke verklaringen voor het CGVS dat het paspoort waarmee ze reisde op een andere naam was. Overigens trok ze ook deze bewering in toen ze gewezen werd op haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken *"Dat klopt allemaal"* (CGVS-verhoor p.7). Verzoeksters verklaringen dat ze slechts met mannen kwamen die haar *"zeiden dat ik in hun winkel zou mogen werken"* doch *"Toen ik hier aankwam gebruikten ze me als prostituee"* (gehoorverslag CGVS, 09.07.2009, p.4) zijn evenmin geloofwaardig nu ze legaal reisde. Het is niet aannemelijk dat verzoekster na haar aankomst in Frankrijk *"weet niet hoe ik in België terecht kwam"* (gehoorverslag CGVS, 09.07.2009, p.7).

4.3.2. Aangezien verzoekster geen problemen had met haar overheid en voor haar vertrek de nodige administratieve bijstand verkreeg voor haar reisdocumenten en Schengenvisum kan evenmin overtuigen dat ze in Oeganda werd gearresteerd, hardhandig ondervraagd en langdurig opgesloten werd. Zoals hoger aangehaald verklaart verzoekster zelf enkel de Oegandese nationaliteit te hebben zodat ze bezwaarlijk op basis van een dubbele nationaliteit -en een identiteitskaart die ze nooit had-, als spion wordt vervolgd. Verzoekster toont ook niet aan waarom de Oegandese autoriteiten een jonge vrouw die geenszins bekend is met de Rwandese politiek (gehoorverslag CGVS, 09.07.2009, p.5) ervan zouden verdenken te spioneren en haar te beschouwen als een dermate groot gevaar voor de veiligheid van het regime dat ze hiervoor vervolgd zou worden en ze internationale bescherming moet zoeken. Voor zover de Oegandese autoriteiten verzoekster zouden ondervraagd hebben na haar repatriëring uit het Verenigd Koninkrijk konden zij, net zoals de Belgische asiëlinstanties, slechts vaststellen dat verzoekster onbekend is met de Rwandese politiek en over geen profiel beschikt dat als bedreigend kan worden

beschouwd. Verzoekster benadrukt ook zelf de ongeloofwaardigheid haar asielmotieven waar zij verklaarde *“enige andere elementen, aanwijzingen waarom ze u ervan verdachten een spion te zijn van Rwanda? Geen enkel idee waarom ze dat dachten en waarom dit een normale vrouw als mezelf overkwam.”* (gehoorverslag CGVS, 09.07.2009, p.5).

4.3.3. Wat het neergelegde medische attest betreft dient te worden vastgesteld dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

4.4. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Dit is in casu echter geenszins het geval. Verzoeksters verklaringen aangaande haar asielrelaas kunnen niet overtuigen. Dat verzoekster bij haar asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk een gelijkaardig verhaal voorhield, en deze tevens geweigerd werd omdat het relaas verzonnen voorkwam, kan de ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven slechts bevestigen.

4.5. Verzoekster komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van haar voorgehouden asielrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Ten overvloede blijkt dat verzoekster zowel bij de Britse autoriteiten als bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan haar medische problemen benadrukt die niet gebonden zijn aan haar asielmotieven.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.7. Het eerste middel is ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

6. Verzoekster roept in een tweede middel een *“Schending van art. 2, 3, 5, 6 en 7 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”* in. Verzoekster meent dat indien ze *“wordt teruggeleid naar Oeganda of Rwanda wordt ook haar fysieke integriteit in gevaar gebracht. Een overbrenging naar Oeganda of Rwanda maakt dan ook onder meer een schending van art. 2, 3, 5, 6 en 7 van het EVRM uit.”*

6.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) wordt verwezen naar wat volgt.

6.2. Wat de subsidiaire bescherming betreft beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot de opmerking dat *“De afwijzing van zijn asielaanvraag & de subsidiaire bescherming, op basis van voormelde punten is te weinig gemotiveerd”* doch voert geen enkel element aan waaruit kan blijken dat zij in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekster is Oegandese en legt hiertoe de nodige documenten neer. De repatriëring naar Rwanda waar het verzoekschrift naar verwijst heeft dan ook geen grond te meer nu ze ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk ontkende de Rwandese nationaliteit te hebben. Zoals hoger gesteld is verzoeksters asielrelaas een opeenvolging van verzonnen beweringen die verder incoherent en tegenstrijdig zijn en haaks staan op de bijstand die ze in Oeganda mocht verkrijgen van haar overheid bij haar tweede vertrek naar Europa. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Oeganda een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7. De Raad ziet niet hoe een *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* in onderhavige procedure nuttig kan worden aangevoerd.

8. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK